

MERHABA

28 Haziran Pazar günü biz de pek çok insan gibi Onur Yürüyüşü'ne gitmek için hazırlandık, heyecanla İstiklal'e geldik. Her şey çok "normal" seyrediyor, yürüyüş başlamadan caddede tur atıyoruz, sağda solda sokaklara üşüşmüş kırmızı yelekli polisler gözümüze çarpıyor, elbette. Sonra belediye otobüsleri dikkatimizi çekiyor, vali bizi "after party"ye kadar taşıyacakmış diye dalga geçiyoruz. Çünkü o kadar eminiz ki artık normalleşen polis müdahalesinin, "normal"e meydan okuyan Onur Yürüyüşü'nde gerçekleşmeyeceğinden! Elimizde fotoğraf makinesi, tepeden birkaç güzel poz yakalayabilme umuduyla bir kafenin terasına yerleşiyoruz.

Çaylar, kahveler derken toplanma saati 17.00'a çok az kala, caddede bir hareketlenme gördük, sonrası malum... Polis taburlarıyla kapanan sokaklar, eylemcilerin ya da yürüyen insanların üzerine pervasızca sıkılan gaz, caddede yürüyen tek bir kişiyi bile kovalayan TOMA... Polis yine "kamu huzuru ve hassasiyetleri" adına müdahale etmişti. Ancak her şeye rağmen İstiklal'de kalmayı başaran bir kitle yürüyüşü gerçekleştirdi ve basın açıklaması yaptı. Gün yetmedi, polis kapanış partisini de gaza boğdu. Onur Yürüyüşü'ne, LGBTİ hareketine ve destekçilerine karşı duyulan bu korkuyu belki de en iyi yaptırmadıkları yürüyüşün teması açıklıyor: "NORMAL." Bu yürüyüş, yoldan çıkmışların, kalıbına sığmayanların, sapkınların yürüyüşü olmayacak; temasıyla, halihazırda çizilmiş yolları, çoktan soğumuş, paslanmaya yüz tutmuş kalıpları, yani "normal"ın ta kendisini sorgulayacaktı. Toplumsal hareketlenmelerden bu denli korkulmasının ve bunların şiddetle bastırılmasının temelinde belki de bu sorgulamanın artık anlaşılıyor ve kabulleniliyor olmasının paniği yatıyor.

***

Muktedirlerler bu korku ve paniği yaşarken bizler de barajları aşmanın heyecanını yaşadık! Demokratik siyasetin merkezindeki antidemokratik uygulamalardan biri olan seçim barajı aşılmıştı! Her ne kadar gerilim ve şiddet dozu yüksek, nefret dili baskın bir seçim kampanyası geçirmiş olsak da aşılın baraj, barış umutlarını yeniden yeşertmiş, farklı bir siyasetin mümkün olduğunu tekrar hatırlatmıştı. Heyecanımız büyüktü ama kaybedilen canların acısıyla bir o kadar da buruk. Bütün caydırma, korkutma çabalarına ve tehditlere rağmen farklı etnik gruplardan, genç, tecrübeli, aktivist vekiller artık mecliste. Üstelik meclis kürsüsünde, sandalyelerinde mütemadiyen erkek görmek zorunda değiliz; yeni meclisin %18'i kadın! Hem de çanlar sadece meclisteki kadın oranını artırmak için çalmadı; seçim listelerinde az sayıda olsa da LGBTİ adaylara yer verildi, cinsel yönelim ve cinsiyet kimliği konularında parti politikalarında çeşitli

adımlar atıldı.

Seçim sonuçları hepimizi umutlandırmıştı, nitekim sonrası iklim yine aynı iklim; ayrımcılık ve nefret politikaları yine iş başında. Onur Yürüyüşü'ne yapılan müdahale tırmanan nefretin sadece bir yüzü. Genç İslam Müdafaa Grubu isimli bir topluluğun Ankara'da ve İstanbul'da sokaklara astığı, "Lut kavminin çirkin işini yapanı görürseniz, faili de mefulü de öldürünüz!" diyerek, eşcinsellerin öldürülmesini buyuran, doğrudan hedef alan afişler, -ki grubun internet sitesinde aynı afişler iftiharla yayımlanmaya devam ediyor-, Çin'in Uygur Türkleri'ne yönelik baskı politikalarına "tepki" olarak Türkiye'de "çekik gözlü" avına çıkan ve gördüğü yerde linç etmeye kalkan "hassas" milliyetçi gruplar, meclisteki Ermeni varlığından "rahatsız" olan ve Ermeni avına çıkma hayali kuranlar derken, damarlarımıza işleyen nefret söylemleri ve eylemleri yine başrolde. Nefretin ve ayrımcılığın diğer bir yüzündeysen savaştan kaçan, sayıları artık milyonları aşan Suriyeli Arap, Kürt, Ezidi, Süryani, Türkmen ve Çerkes göçmenler; sayısız kadın, erkek ve çocuk... Topraklarından, evlerinden, yakınlarından olan göçmenlerin Türkiye'deki yeni yaşam deneyimleri de pek parlak ilerlemiyor. Toplumda harcı bol olan nefret dolu ve ötekileştirici dil Suriyelilerin hayatını daha da çekilmez kılıyor, Suriyeliler geldikleri bölgelerde çoğunlukla rahatsızlık sebebi olarak görülüyor ve çoğu yerde de can ve mal güvenliği tehdidi altında yaşıyorlar.

***

Can güvenliği her daim tehdit altında olan kadınlarsa geçtiğimiz aylar boyunca yine gazetelerin üçüncü sayfalarındaki yerlerini korudular. Her geçen gün başka bir cinayet ya da taciz ve tecavüz haberi ile karşılaşmaya devam ediyoruz. Tabii bu haberlere ütülü takım elbiseleri içinde pişmanlık şovu yaparak iyi hal primi kazanan erkek katiller dizisi de eklenince resim tamamlanıyor! Eril yargı yine erkeği koruyor! Öldürüldüğü için, tecavüze uğradığı için suçlu olan yine kadınlar! Bazen de canına tak eden ve "hep mi kadınlar ölecek, biraz da erkekler ölsün" diyen bir kadının hikâyesine tanık oluyoruz. Haber değeri elbette çok daha yüksek oluyor böylesi hikâyelerin. Onca cinayetin, kadın katlinin ortasında bir kadının çıkıp da yıllarca kendisine zulmeden, ağır işkencelerde bulunan bir erkeği öldürmesi şaşırtıcı görülüyor, nasıl olur deniliyor. Kadın hep mağdur, hep kurban olmalı zira! Üstelik de mahkemelerde takım elbise giyip cezasında indirim alması da pek muhtemel görünmüyor. Sonra bir gün geliyor, birisi çıkıp "Kadına şiddet dememizin de bu konuyu büyüttüğü kanaatindeyim... Kadın cinayetleri dedikçe cinayetler neredeyse arttı." diye demagoji yapabiliyor. Bu konunun "büyümesi" için size daha kaç can gerekiyor?

***

Bu sayımıza Silvia Federici'nin "Kadınlar, Toprak Mücadeleleri ve Müştereklerin Yeniden İnşası" makalesiyle başlıyoruz. Federici bu makalesinde, Afrikada'ki müşterek toprak mülkiyeti konusunu ve bu konunun kadınların toprak hakları üzerindeki yansımalarını inceliyor. Bengi Akbulut'un "Sofradaki Yemeğin Ötesi: Gıda Müşterekleri ve Feminizm Üzerine" yazısı ise gıdanın meta halinin üzerini örttüğü ilişkilere ve süreçlere odaklanıyor. Yazıda gıda üretim süreçlerinde toplumsal cinsiyet temelli tahakküm ilişkilerine özellikle vurgu yapılmakta ve gıda üretiminin süreçlerindeki ağırlıklı olarak (ücretsiz) kadın emeğinin sömürüsüne değinilmektedir.

Aslı Zengin "Sevginin Ölüm Dünyası: Aile, Arkadaşlık ve Trans Kadın Cenazeleri" isimli yazısında trans kadınların hayatlarına ve ölümlerine aile kavramı üzerinden bakıyor. Üyeleri arasında sevgi, şefkat, ilgi, bakım, denetim ve baskı gibi birbirinden farklı ilişkileri içinde barındıran bir kurum olarak ailenin trans kadınlar arasındaki tezahürlerini ölüm ve yaşam bağlamında sorguluyor. Makale boyunca trans kadınların hayat hikâyelerinde ailenin hangi aşamalarda ortaya çıktığının izini sürerek ailenin imkânlarına ve sınırlarına dikkat çekiyor.

"Birlikte Yaşam'a Suriyeli Sığınmacılar Dahil mi?" yazısında Esra Aşan sayıları artık milyonları aşan Suriyeli göçmenlerin Türkiye'deki yaşam pratikleri ve Türkiye toplumunun refleksleri üzerine yoğunlaşıyor. Yazıda savaş mağdurlarının Türkiye'de yaşadığı ayrımcılıklara ve savaş karşısında geliştirilen toplumsal körlüğe dair örnekler sunuluyor. Uluslararası güçlerin, Türkiye devletinin ve Türkiye'deki toplumsal muhalefetin sorumlulukları tartışmaya açılıyor.

Son olarak, Feyza Akınerdem "Mutlu'nun Rüyası yahut *Reality Show*'la Hayatın Sınırları" yazısında popüler kültür, *reality show* paradigması ve bunların girdabında kalan hayatları ele alıyor. Yazıda, bir şarkı yarışmasına katıldıktan sonra erkek arkadaşı tarafından başından vurulan ve uzun süre yoğun bakımda kalan Mutlu Kaya'nın hikâyesine değiniyor. Biz bu sayımızı yayına hazırlarken Mutlu Kaya'nın yoğun bakımdan çıktığı haberini aldık ve Mutlu'nun yeniden hayata tutunmasına bizler de çok sevindik.

Kapakta yer alan HES karşıtı eylem fotoğrafı için Karadeniz İsyandadır Platformu'ndan Erdem Şimşek'e teşekkür ederiz.

Keyifli okumalar dileriz!